

Art

La fira del dibuix

Els propers dies 7 i 8 de maig tindrà lloc a la nostra ciutat de la VI Fira del Dibuix.

La Porxada acollirà novament artistes de tots els indrets desitjosos de presentar les seves obres. Com cada any els organitzadors -«Amics de l'Art»- han invitat a un artista destacat. Aquesta ocasió és l'escultor Francesc ANGLÈS, qui ha tingut la finesa de donar -amb destí al nostre museu- una obra important.

Si els visitants al Museu Dali de Figueres comenten amb admiració la cobla de sardanes allí exposada esperem que quan recorrin el nostre també es sentiran captivats per la peça que hi trobaran.

Actualment està exposada a AB, galeria d'art.

Recomanem visitar, si encara no ho han fet, les exposicions del museu, galeries granollerines - AB i Espai BM- i el Centre Cultural de la Caixa. Creiem val la pena.

A partir del 3 de maig una interessant reposició col·lectiva a AB, galeria d'art, dedicada a Cadaqués. Trenta-cinc artistes presenten la seva visió particular d'aquesta bonica ciutat de la Costa Brava.

Des de el dia 26 d'abril l'artista granollerí Vicenç VIAPLANA exposa a la Sala d'Exposicions de l'obra cultural de la Caixa, del carrer Montcada de Barcelona. Desitjem tingui l'èxit que la seva dedicació mereix.

Un homenatge d'admiració i afecte ha dedicat la ciutat d'Albacete al pintor Orlando PELAYO amb motiu d'acollir el seu museu una important exposició antològica de les seves estimades obres. Moltes de les teles exposades restaran per sempre al mateix museu, donades per l'artista en recordança del temps que visqué en aquella regió.

La Taverna
D'en Grivé

MENJARS

Dilluns tancat tot el dia
i dimecres, des de les
5 tarda.

Josep M. de Segarra, 98

Tel. 849 57 83

Granollers

Viaplana, la raó del discurs

SALA D'EXPOSICIONS
DE L'OBRA CULTURAL
DE LA
CAIXA DE PENSIONES

VICENÇ VIAPLANA

Manuel CLOT

1. Al laberint

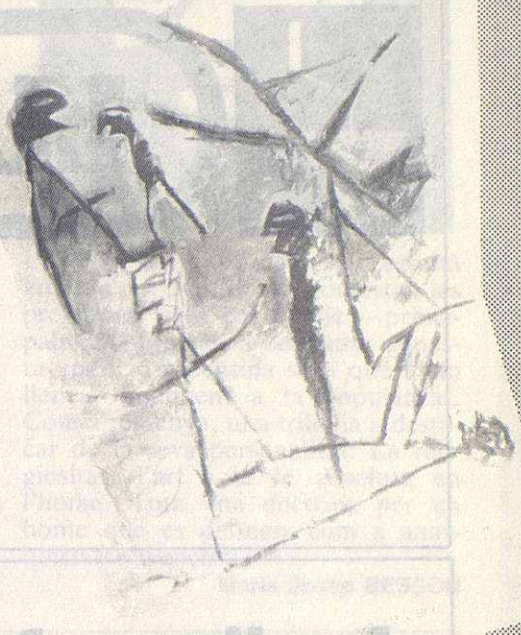
La recerca d'una sortida a l'antiga qüestió de definir la convenció que lliga el pla aparent i el pla significatiu -considerant l'obra d'art en quant que entitat significa- i establir-ne els límits, podem considerar-ho com un dels problemes centrals del laberint de l'estètica, un laberint que s'obre i es tanca en si mateix, engolint despietadament qualsevol intent d'intrusisme per part d'altri, una autosuficiència fictícia que pren al centre de la discussió sobre els problemes actuals de l'art, espill ocasional d'anteriors propostes teòrico-filosòfiques, esporugüiment davant d'un incert minotaure.

2. Bellesa com a llibertat

Si trobem bellesa, gaudi i plaer en l'obra de Viaplana, és gràcies a una personal noció de llibertat en la pràctica, acció exempta d'indicacions exteriors però que no oblidia la història, bellesa que es correspon amb l'aparença com l'aspecte moral es correspon amb la significació. L'analogia entre ambdós binomis provoca el sorgiment dels matisos, en una operativitat de caire estrictament personal. Potser més que mai, l'espectador ocupa un segon terme respecte a la visió i la comprensió del quadre: després d'una anàlisi i de l'execució de l'obra, i la satisfacció personal ulterior al resultat final, és permès el pas de terceres persones a la contemplació. Per que no pensar i acceptar que el quadre, l'obra, és patrimoni hipostàtic de l'autor?

3. Plató i Schiller: de l'origen a la passió.

Viaplana s'inclou en aquesta darrera ràfega que assola la pintura actual, un corrent carregat de romanticisme com a postura ètica i de comportament artístic, que converteix una obra en un «isme» isolat, que es defensa violentament de l'entorn i que tracta d'imposar-se justament per aquest alt grau d'hipòstasi que conté. Amb tot, aquesta darrera producció de Viaplana, esplèndida per la seva seguretat i concisió, es resisteix a que se li apliqui aquella idea de Plató segons la qual els «poetes» estaven allunyats dos graus de la Veritat, del món de la Idea, per la qual cosa esdevenien menyspreables. L'obra de Viaplana

no falseja la idea perquè ella mateixa és la idea, és realitat, la cosa, tal com Jordi Llovet li diu dels seus quadres amb pipes, referint-se al «Ceci n'est pas une pipe» de Magritte.

Abans parlava de romanticisme, per tant, de personalisme, per tant, d'isme, per tant, d'idiolecte voluntàriament diferent. Tot i que les màscares són l'esquema de les calaveres de Kounellis i Longobardi, Viaplana que sap, quan pinta, que segueix la màxima schilleriana: «bellesa no és més que llibertat en l'aparença». I en el seu treball, la noció de llibertat inclou una acció plena de ravat i passió, la passió de crear, darrer caràcter irreductible d'aquells qui coneixen la teoria dels sinònims.

*Vicenç Viaplana, Sala d'Exposicions de l'obra Cultural de la Caixa de Pensions, carrer Montcada 14, Barcelona, del 26 d'abril al 15 de maig.

